

Μεγαλοβδόμαδου απολογισμοί - Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού

/ [Γνώμες](#)

Όσο κι αν δεν μπορούν να υπάρξουν επίσημα στατιστικά, η εικόνα που σχηματίσαμε τη φετινή Μεγάλη Εβδομάδα είχε να κάνει με μία σημαντική πύκνωση του εκκλησιάσματος, με μεγαλύτερη συμμετοχή στις ιερές ακολουθίες, ιδίως από την πλευρά νεώτερων σε ηλικία, όπως επίσης και αύξηση του αριθμού των εξομολογηθέντων. Ένας από τους παράγοντες που έπαιξαν ρόλο ήταν και αυτός της προβολής της σειράς για τον Άγιο Παΐσιο. Αρκετοί ήρθαν να μιλήσουν για τον εαυτό τους και τη ζωή τους παρακινημένοι από τα όσα είδαν για τον Άγιο. Εξομολογήθηκαν, ζήτησαν να κοινωνήσουν, κάποτε και μετά από αρκετά χρόνια, ενώ ο τρόπος διαχείρισης της ζωής με τη βοήθεια της προσευχής φαίνεται ότι άγγιξε κόσμο.

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Προφανές είναι το συμπέρασμα ότι η εικόνα μιλά όσο χίλιες λέξεις. Ίσως και η μελαγχολική διαπίστωση για την ουσιαστική απουσία της Εκκλησίας από τον σύγχρονο τρόπο επικοινωνίας με τους ανθρώπους, που έχει να κάνει τόσο με την τηλεόραση όσο και με το Διαδίκτυο, με την αδυναμία της Εκκλησίας να περάσει μηνύματα και θέσεις σχετικά με την πρόταση ζωής της, να επιβεβαιώθηκε και πάλι όταν διαπιστώνουμε πως μία τηλεοπτική σειρά, σε ιδιωτικό κανάλι, βρίσκει τέτοια απήχηση, όχι μόνο σε τηλεθέαση, αλλά και στην καρδιά των ανθρώπων. Στη νοοτροπία πολλών εκκλησιαστικών ανθρώπων υπάρχει η αίσθηση ότι όποιος έχει ανάγκη την Εκκλησία θα έρθει να την βρει και σε βάθος χρόνου προσπάθειες όπως στην τηλεόραση και στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης δεν είναι προς επένδυση. Η άποψη αυτή όμως, η οποία έχει οδηγήσει και σε μία παθητική αντιμετώπιση των σύγχρονων Μέσων ή σε μία απαξίωσή τους, επειδή η Εκκλησία δεν μπορεί να ανταγωνιστεί την ακρότητα που μοιάζει να εντυπωσιάζει, δείχνει ότι ο επανευαγγελισμός που αρκετοί επαγγέλλονται δεν περιλαμβάνει το νέο κρασί σε νέα ασκιά, αλλά λόγια χωρίς αντίκρισμα.

Η Μεγάλη Εβδομάδα έδειξε και πάλι ότι η πίστη κρατά τις ρίζες της στις καρδιές των ανθρώπων. Όσο κι αν στην επαρχία λείπουν οι ιεροψάλτες που θα αποδώσουν τη δυναμική και το κάλλος των ύμνων, ωστόσο υπάρχει μία δίψα, μία αναζήτηση, μία διάθεση κάπως να ζήσουμε με κριτήρια που ξεκινούν από τη μνήμη και τη συγκίνηση και φτάνουν στην ανάγκη για βίωση της παρουσίας του Χριστού, την αίσθηση ότι χωρίς κοινότητα δεν υπάρχει νόημα, την αγωνία τα παιδιά και η νέα γενιά από κάπου να πιαστούνε, την κινητοποίηση της καρδιάς που δεν θέλει να νικηθεί από τον θάνατο. Αυτά και άλλα σημεία αποτελούν πρόκληση για την ποιμαίνουσα Εκκλησία, η οποία καλείται να μη μένει στο τελετουργικό, στα έθιμα ή στην αίσθηση ότι αντέχει ακόμη στις καρδιές των ανθρώπων, αλλά να βρει τρόπους περαιτέρω ευαισθητοποίησης και κινητοποίησής τους, αξιοποιώντας την διάθεσή τους είτε με την συμμετοχή τους στον στολισμό των επιταφίων και στην περιφορά τους, με έμφαση στα παιδιά, είτε με την διοργάνωση από κοινού ενοριακών δείπνων το βράδυ της Ανάστασης, μετά την αναστάσιμη θεία λειτουργία, είτε με περαιτέρω συμμετοχή των πιστών σε φιλανθρωπικές κινήσεις, κυρίως όμως με την συμπαράσταση στους μοναχικούς, στους ξένους, σε όσους αισθάνονται ότι είναι αποκλεισμένοι.

Θα τολμούσαμε να πούμε ότι επιτέλους η ποιμαίνουσα Εκκλησία θα πρέπει να διακηρύξει με όσο πιο δυνατή φωνή γίνεται τον Χριστό και την ανάσταση, αφήνοντας κατά μέρος την γκρίνια και την επίθεση στα κακώς κείμενα της

κοινωνίας, τουτέστιν μία στείρα πολιτικοποιημένη προσέγγιση. Ο σταυρός είναι η ανώτατη έκφραση αδυναμίας και ήττας. Ακολουθείται όμως από την ανάσταση, την νίκη κατά του έσχατου εχθρού μας, με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Χριστός Ανέστη!

Πηγή: themistoklismourtzanos.blogspot.com - pemptousia.gr